

se zdá, ji jen tak leccaká překážka nedostane do kolen, takže po víceleté rekonstrukci mohla zprovoznit například vlastní smuteční síň v obci Bezno nedaleko Mladé Boleslavi. Zde si zaslouží poděkování starostka obce Ing. Ludmila Novotná a vůbec celé zastupitelstvo za svůj příkladný přístup, jež by mohl sloužit jako vzor i pro jiné obce.

„V Bezně jsme, myslím, vytvořili velmi zajímavou a v některých směrech i trochu netradiční smuteční síň,“ s trochou pýchy říká žena sedící naproti mně. Ptám-li se, v čem může být smuteční síň netradiční, dozvím se, že například v umístění rakve. Pozůstali ji totiž většinou vybírají, kromě ceny, také podle jejích ozdobných detailů. Ty ale často v průběhu smutečního obřadu nebývají kvůli čelnímu uložení rakve na katafalku vidět. V Bezně proto rakev stojí k pozůstalým na šířku. Aby ji viděli celou. „To je všechno?“ ptám se dál. „To by opravdu bylo trochu málo,“ usmívá se paní Benešová a dodává: „Rakev také v závěru obřadu nezajízdí do nějakého neurčitého prostoru za zástenou.“ A kam tedy? „Prostor jsme ozářili halogeny. Rakev tedy vjíždí do světla. Je to velmi působivé. Navíc je prostor ozvláštněn zlatou barvou. To ještě zvyšuje celkový efekt.“ Okamžitě mě napadá, jestli takové novátorství nevzbuzuje u pozůstalých, mírně řečeno, negativní emoce? „Ještě jsme k tomuto neměli žádnou výhradu. Právě naopak,“ stojí si za svým Renáta Benešová a říká to tak jistě, že jí musím věřit.

První ocenění v podobě Znamení kvality získala pohřební služba Renáty Benešové v roce 2008. „On ten Znak kvality není oceněním jen dobré práce. Za ní je potřeba vidět i spoustu vzdělávání a zvyšování si vlastní kvalifikace. Například já a má dcera jsme absolventkami školy ve Světle nad Sázavou (Píšeme o ní na jiném místě – pozn. autora), máme certifikáty o absolvování kurzu obřadníků, kurzu smutečních řečníků, školení hrobníků. Nyní se chystáme rozšířit si znalosti a získat kvalifikaci v oblasti péče o pozůstalé. A když už jsme se daly na studium, chtěla jsem, abych to vše měla uzavřeno skutečně celospolečensky respektovanou zkouškou. Proto jsem absolvovala dvousemestrový profesní vzdělávací pro-

gram Bachelor of Business Administration v Ústavu práva a právní vědy.“ Když už se mi všechny její kurzy a školy začínají míchat dohromady, zbystruji při zmínce, že její absolventská práce byla zpracována na téma „Postavení pozůstalých v české společnosti“ se zvláštním zaměřením na postavení nezletilých dětí. Zde jsem, myslím správně, vytyčil, že se pro některé z budoucích vydání magazínu FUNERAL QUARTAL rýsuje dost zajímavé téma k publikování. Pak už mě paní Benešová pouze doráží „ránou z lásky“, když mi mezi povídáním oznamuje, že si několikrát v měsíci odskakuje od práce v pohřební službě na Univerzitu Jana A. Komenského, kam se přihlásila ke studiu oboru Právo v podnikání. Každou ze zde absolvovaných přednášek považuje pro přínos jak pro využití v soukromém životě, tak ve svém podnikání. Doplnění, že je regionálním zmocněncem Sdružení pohřebnictví pro Středočeský kraj II a několikrát v roce se zúčastňuje zasedání představenstva, beru již jenom jako samozřejmost. Co by také nakonec dělala ve volném čase, že?

Všechny výše zmíněné aktivity by byly zbytečné a samoúčelné, kdyby ve firmě Pohřební služba Benešová & Šulc z Mladé Boleslavi neexistovaly jakési vize do dalekého i ne-dalekého budoucna. A tak se ptám i na ně. „Vize firmy? Vybudovat a udržet takovou firmu, která by dobře pracovala, je během na dlouhou trať. A my jsme teprve v jed-

nom z úseků té trati. Takže samozřejmě své vize do budoucna mám. Ale neprozradím je,“ poprvé s odpovědí paní Benešová váhá. Na mé naléhání alespoň prozrazuje svá přání související s oborem. Jsem přesvědčený, že jimi vyjádřila přání všech, kterým v oboru pohřebnictví o něco jde. Zde tedy jsou: Aby se obor dostal do takového stadia, kdy by se na lidi z něho nekoukalo jako na někoho mimořádného a tak trochu exotického. Aby se členství ve Sdružení pohřebnictví v ČR stalo natolik prestižním, aby o něho usilovalo co nejvíce dobrých firem z oboru. K tomu není co dodat.

Autor: Václav Vohlídka

Foto: Autor a archiv
Pohřební služby Benešová & Šulc